

1. kapitola

Osudný trest

Nikdy by mě nenapadlo, že láska mého života bude něčím otcem. Kdybych o tom déle přemýšlela, uvědomila bych si, že ta nejlepší věc, která se mi kdy stala, je pro Danovy děti tou nejhorší. No, přinejmenším od rozvodu jejich rodičů. Ale pokud by to mohla být pro ně alespoň nějaká útěcha, já měla romantiku z druhé ruky. Což není zrovna to, co ve svém profilu na seznamce hledáte:

Hnědooká bruneta, 25.

Užívám si chůzi naboso po střepech zničeného domova.

Mám ráda hluboké ticho, hnisající zášť a nespavost.

*Nemám ráda romantické víkendy, smyslné ranní lenošení
a jakoukoliv šanci na budoucí štěstí.*

Bývalá členka klubu Smyslu pro humor.

Posttraumatická stresová porucha přítomna.

Ale stejně jako všechny velkolepé milostné vztahy ani ten můj takhle nezačal. Naše dva naprosto odlišné světy se prostě pomalu prolnuly. Nikdy jsme nemluvili o tom, co to znamená. Chci říct, jak vás může muž milovat, když vás jeho děti nenávidí? Pravděpodobně už vám asi došlo, že to je přesně ta otázka, které jsem se poslední dobou každý pátek cestou do kanceláře vyhýbala. Jen pár hodin předtím, než budu o víkendu před dětmi zase vypadat úplně k ničemu. Ačkoliv, zalétla jsem pohledem k recepčnímu pultu, je to o hodně lepší než se zamilovat do něčího manžela...

„Odejdu od ní, Karen!“ Harry Collins, šéf digitálního oddělení, se skláněl nad pultem. „Slibuju, že to udělám, ale není to tak lehké. Máme tři děti, na které musím myslet –“ Zaslechl moje kroky a trhl sebou. „Takže, tyhle, ech... tyhle svorky? Budeme potřebovat ještě alespoň dvě balení...“

Karen-z-recepce, celá pečlivě vyfoukaná a s diamaty v uších, se zničehonic zadívala do svého diáře a upravila si svetřík. S profesionalitou, která hraničila až s provokativností, si všechno pečlivě načmárala.

„A ty malé poznámkové bloky, prosím, jak jsme se dohodli.“ Předstíral, že si mě právě všiml. „Ne ty velké.“ Zvedl ruku na pozdrav. „Ach, dobré ráno, Ello!“

„Dobré ráno, Karen. Harry...“

Všichni tři jsme si vyměnili zdvořilé úsměvy a já zamířila ke schodům místo k výtahu, abych se vyhnula jejich stísněné přítomnosti.

Steen & Heard Communications sídlila v prvním patře památkové budovy na Hanover Street. Roletami v oknech kanceláře prosvítalo světlo, když jsem vstoupila dovnitř. Odložila jsem si sako na zadní opěrku židle a otevřela první mail dne:

NALÉHAVÉ!

OKAMŽITĚ SPLNIT.

KLIENSKÁ DATA ZA PŘEDCHOZÍCH 12 MĚSÍCŮ.

Tohle bylo typické přivítání od Heather Constantinové, slovnuté vedoucí PR oddělení. Zjistila jsem, že nejlepší způsob, jak se s jejími mailly vypořádat, je předstírat, že je generuje primitivní počítač, který prostě nezná lepší způsoby. Ačkoliv to potvrzení o přečtení, které vyžadovala u jakékoliv elektronické komunikace, bylo mimořádně otravné. Zvláště když seděla tak blízko, že si ode mě mohla vzít žvýkačku, aniž by zvedla zadek ze židle.

Podívala jsem se na ni, jak zírá skrz obroučku brýlí na monitor. Byla malá, ale nabroušená jako nůž a krátce střižené rudé vlasy s její osobností přímo ladily. Propalovala obrazovku pohledem a hledala štavnaté drby, po kterých by mohla skočit. Její absolutní nedostatek pozdravu, absence očního kontaktu a slov prosím nebo děkuji, čehož se vám hned zrána dostalo, mělo stejný efekt jako kbelík ledové vody vylitý rovnou na hlavu. Vlastně bych mu asi kdykoliv dala přednost.

Heather Constantinová byla důvodem, proč jsem snila o tom, že mě vyhodí, stejně jako jiní sní o výhře v loterii.

Na počátku jsem pracovala pro Jamese Steena (velmi nóbl muže na odchodu do důchodu, což je přesně to, co nóbl lidi kolem šedesátky dělají) a jeho partnerku, Audrey Heardovou, reklamní textařku. Přijali mě, abych psala tiskové zprávy, starala se o webové stránky a dohlížela na věci pro naše klienty. Ale během týdnů si ze mě Heather udělala svoji neoficiální osobní asistentku a psychologický boxovací pytel. Dneska se starám o její papíry, diář a v jednom případě také o ošklivý zánět močového měchýře, místo abych se pod jejím moudrým vedením stávala schopnou obchodní elévkou, jak Audrey nejspíše původně zamýšlela.

„Dobré ráno, Ello!“

Naše mladičká sekretářka, Leah, vešla za Harrym. Její široký úsměv projasnil i Heatherinu šed' a vydržel zářit celý den.

„Dobré ráno, Heather...“

Ťukání na klávesnici pokračovalo.

Leah si pověsila kabát a narovнала sukni.

„Dala by sis šálek čaje, Heather?“

Heather se podívala na hodinky.

„O deset minut později. Věřím, že máš v úmyslu si o to zkrátit oběd, že?“

Věnovala jsem Leah soucitný pohled. Už pět minut po deváté představovalo pro Heather neodpuštělný hřích. Jediná chvíle, kdy opustila kancelář kvůli něčemu jinému než schůzce, byl porod jejího syna.

„Dala by sis kávu, Ello?“

„Ano, prosím,“ odpověděla jsem záměrně sebejistě. Doufala jsem, že by Heather mohla pochytit příjemnější způsob, jak jednat s lidmi. „Díky za optání. Hej, Leah – dokázaly jsme to! Ať už se stane cokoli, pátky nám nikdy nevezmou...“

„Nezapomeň na moje mandlové mléko.“ Heatheriny nehty stále bleskově klapaly na klávesnici.

Mandlové mléko? Nikdy jsem o něm neslyšela. Uvažovala jsem, jestli ho vyrábějí speciálně pro lidi jako je Heather, kteří mají problém ovládat svou rozmrzelost.

„Jistě.“ Leah se usmála a neztrácela čas. Krátce se zastavila u Harryho stolu, aby se ho zeptala, co chce, zatímco on rozsvěcel obrazovku na velké světelné tabuli.

Harry vedl tým tří téměř identických chlápků. Všichni nosili plnovous, kostkované košile a příliš těsné džínsy. A pokud mi bylo známo, ani jeden z nich neměl zálibu v kácení stromů, ale klidně byste přísahali, že zrovna dorazili z dřevorubeckého srazu na Aljašce. Buď to, nebo je oblékala něčí dobrosrdečná babička. V minulosti jsem se pokusila s nimi zapříst rozhovor, ale odpovídali striktně jednoslovně. A zatímco životy nás ostatních jsou na tom závislé, nikdo z nich kávu ani čaj nepije, i když je to společný dorozumivací jazyk celé kanceláře. Možná mi unikla nějaká technologická novinka, pomyslela jsem si. Apple vynalezl *iObčerstvení*, zatímco my ostatní stále postáváme u varné konvice.

„Dělá ti mandlové mléko dobře?“

Heather zachytila můj pohled a postavila se, aby odemkla kartotéku.

„No, očividně,“ odfrkla si a začala procházet barevné složky. „Nepila bych ho, kdyby mi po něm bylo zle, nemyslíš?“

Netušila jsem, jestli to byl pokus o vtip, nebo ne.

Nikdy jsem se plynně diktátorsky nenaučila.

„Je veganské. Bez cholesterolu a laktózy. Ty jsou pro lidské tělo špatné,“ vysvětlovala, jako bych byla nějaká tříletá holka. „Takže ano. Dělá mi dobře.“

Prásk! S třísknutím zabouchla zásuvku.

Heather je veganka? To mě překvapilo. Řekli byste, že většina veganů bude na svoje kolegy milá, vzhledem k tomu, jak se chovají ke zvířatům.

„Dobré ráno!“

Všechny hlavy se otočily k Audrey, nyní už Steenové, paní šéfové a majitelce agentury, která právě vešla dovnitř a vypadala krásně jako vždycky. Samé natočené řasy a lesk na rty. Měla na sobě můj nejoblíbenější model, šedý klobouk a pastelově růžový kabát.

Audrey byla naprosto úžasná. Jedna z těch nádherných postarších dam, po nichž křišťál a diamanty doslova šlely a každé ráno jim dodávaly nadčasový šmrnc.

„Jak to jde, Heather?“ Rychle po mně strelila úsměvem místo pozdravu. „Má se Apollo dobře?“ Kdybychom náhodou nepřišli na to, že Heather má spasitelský komplex, její skromný výběr jména prvorozeného syna po řeckém bohovi by nám to jistě prozradil.

„Vede si přímo skvěle.“

„To ráda slyším. Říkala jsem ti, že Peterova žena za pár týdnů porodí?“

„Musíte být nadšení,“ odpověděla Heather, ale i když se hovor týkal dětí, stále vypadala jako ledová královna.

Jednou jsem se před Heather pokusila zmínit o Danových dětech, Grace a Ethanovi. Podívala se na mě, jako kdybych si u pracovního stolu stříhala nehty. Rozhodla jsem se proto tohle téma už nikdy nevytahovat.

„To jsme.“ Audrey se usmála. „Poslouchej, vážně se musíme sejít. Vyšetříme si trochu času a uvidíme, co se z toho vyvine.“

„Zpátky do starých kolejí.“ Heather přimhouřila na Audrey oči v něčem, co měl být nejspíš úsměv, pokud jí ovšem nesvítilo do očí. „Ráda bych si s tebou na dnešek domluvila schůzku, pokud se ti to hodí, Audrey. Ve čtyři?“

„Jistě!“ zvolala Audrey. „Není nad okamžitá rozhodnutí...“

„Ello?“ Heather si přerovнала věci na stole. „Mohla bys mi to zapsat do diáře?“

„Samozřejmě, Heather.“ Přála jsem si, abych jí tam rovnou taky mohla zapsat transplantaci nové osobnosti.

„A mimochodem...“ Audrey si sundala klobouk a prohrábla si prsty dokonalé vlasy. „Je skvělé, že jsi zpět, Heather. Och.“ Střelila pohledem k pracovnímu stolu, kde seděla Leah, a pak ke mně. „Promeškala jsem dnešní první várku?“

„Kávu?“

„Prosím. Nevadilo by ti to? Koncem týdne jsem vždycky zralá na transfúzi krve.“

Když jsem procházela kolem jejího stolu, všimla jsem si, jak se Heather sotva znatelně ušklíbla, pravděpodobně proto, že jsem OKAMŽITĚ NESPLNILA její požadavek z mailu.

Místo toho jsem se vydala do kuchyňky, kde jsem našla u linky stát Leah s mobilem v ruce.

„Co se děje?“

„Nic. To je v pohodě.“ Strčila si telefon do kapsy a vytáhla ze zásuvky lžičku. Pak se zastavila, v očích slzy. „Rozešla jsem se s přítelem.“

„Ach. To nezní dobře.“

„Ale pak jsme se k sobě vrátili.“

„A to je špatné?“

„Právě mi napsal, že si myslí, že bychom se na to měli dnes večer vykašlat. A...“ Zkontrolovala si tvář v zrcadle. „Já se prostě dneska s Heather nedokážu vypořádat. Ufff.“ Setřela si rozmazanou řasenku. „Nestihla jsem dřívější metro, abych se kvůli té schůzce namalovala. A teď je můj mejkap v troskách a všechno to bylo k ničemu...“

„Vezmu to.“ Popadla jsem další hrnek pro Audrey. „Ty běž a dej se dohromady. Dodělám to.“

„Určitě?“

Konvice cvakla zrovna ve chvíli, kdy jsem došla k pultu.